

[Maigaard.]

lig formanden for skolekommissionen i Vinderup, ud af den debat, undervisningsdirektøren rejste, altså efter at undervisningsdirektøren havde tændt ild i huset, som vi jo kender fra forskellige steder, offentligt havde sagt, at skolekommissionens formand i Vinderup bestemt ikke troede, at venstreorienterede lærere kunne ansættes i Vinderup kommune.

Det havde været en god lejlighed for undervisningsministeren til at sige fra og stå op og sige: det er ganske vist et kommunalt anliggende, men jeg er uenig med denne skolekommission, og jeg er uenig med denne skolekommissionsformand. Dér havde undervisningsministeren ingenting at sige. Det, der bekymrede hende, var de mange meninger. Det var det, man kalder marxisterne i folkeskolen. Dér gik hun ud; ellers var hun tavs.

Derfor ville jeg meget gerne i denne debat, høre, hvad ministeren har at sige om en skolekommissionsformand, som klart siger, at folk med andre meninger ikke skal forvente ansættelse i hans kommune. Jeg kunne forstå, hvis han havde sagt, at folk, der er dårlige lærere, ikke skal forvente ansættelse, men han sagde: folk med andre meninger. Det burde have været en liberal undervisningsministers opgave at gå ud og tage fat på det spørgsmål.

Jeg synes også, at undervisningsministerens holdning til indoktrinering på mange måder viser sig, når vi drøfter andre former for påvirkning end lige netop den politiske. Dermed er sagt, at man kan lave en ensidig holdningspåvirkning af børn på andre måder end politisk-samfundsmæssigt. Og jeg ser med interesse og bekymring, må jeg sige, i Frederiksborg Amts Avis for i går, at undervisningsministeren jo ikke har noget imod, at man f. eks. beder fælles bøn hver dag, når skolen starter. Det mener jeg selv er en stærk holdningspåvirkning, og jeg mener, at det i langt de fleste tilfælde bliver gennemført hen over hovedet på et mindretal, der ikke bryder sig om det.

Det har undervisningsministeren ikke noget imod. Den fælles bøn går hun ind for, det er helt i orden. Men fri os for de her marxister, som hun ikke engang kan fortælle os hvem er.

Derfor mener jeg, at der er sket stor skade ved det meget, meget forbavsende

interview, hr. Baunsbak-Jensen gav i Berlingske Tidende, og jeg tror ikke, at skaderne sådan set kan rettes op, i alt fald vil det tage tid at gøre det, netop fordi nogle folk i en urolig tid har brug for at samle sig om nogle pseudoproblemer, hvor de ligesom kan daske til nogen, der mener noget andet. Det varmer så hjerteligt. Derfor mener jeg, at det må være opgaven for os, der er tilhængere af mange meninger i skolen, at prøve at begrænse skaden, og det sker først ved igen at stille spørgsmålet, sådan at det efterhånden skulle fremgå for offentligheden, hvor lidt der er om problemet, at det ikke er det problem, der er folkeskolens problem, ved at spørge ministeren igen: hvem er det, der ensidigt holdningspåvirker børn? Det er ulovligt. Hvem er det, der gør det?

Vi har fået en blomst mere i knaphullet, idet statsministeren har nævnt hr. Finn Ejnar Madsen, karakteristisk nok et menneske, som ingen tilknytning har til folkeskolen, og jeg skal gerne medgive statsministeren med det samme, at jeg ikke er enig i det pågældende citat; jeg er uenig. Jeg finder, at det er dårlig pædagogik at undervise efter disse og andre synspunkter, som hr. Finn Ejnar Madsen har lagt op. Det kan måske glæde statsministeren, at hr. Finn Ejnar Madsen i en kort periode har været ansat i min kommunes fritidsforvaltning, hed det vist, mod mit partis stemmer, mod vores stemmer. Men altså igen, hr. statsminister: det nytter ikke noget at sige, at 10 pct. af folkeskolens lærere, at 4.000 lærere er i søgelyset, og når så vi andre spørger, så at henviser til en kandidatstipendiat fra Århus eller til hr. Finn Ejnar Madsen fra København. En minister, en undervisningsminister, kan ikke gå så stærkt ud, som undervisningsministeren har gjort ved at give en totalopbakning bag undervisningsdirektøren uden at kunne give et eneste eksempel — om fornødent fortroligt — til uddannelsesudvalget. Den går ikke. Derfor vil jeg altså igen stille det spørgsmål, jeg stillede i indledningen: Hvilke eksempler har undervisningsministeren på ulovlig holdningspåvirkning af børn?

Jeg vil gerne på baggrund af det kattede indlæg, undervisningsministeren kom med, stille hende nogle spørgsmål, som jeg synes er vigtige for at begrænse den skade, der er sket med den voldsomme debat, undervisningsdirektørens interview udløste.